

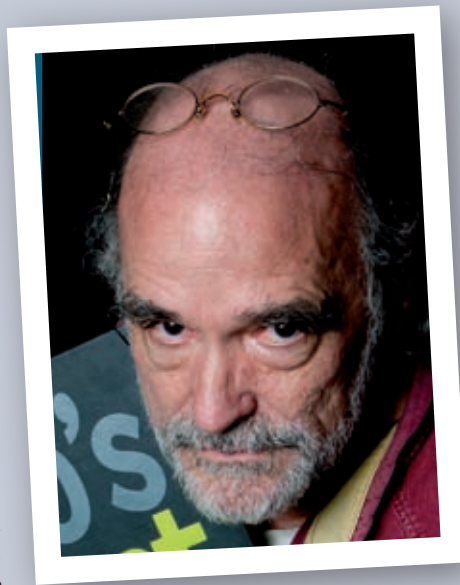
perfil

Màrius Brossa viu a Vilarig. El poblet de l'Empordà defineix l'estat d'ànim dels darrers anys viscuts per Màrius Brossa, nét del poeta Joan Brossa, del Dau al Set. Solitud, tirades d'arc i natura civilitzada. Pocs veïns i silenci, en el qual Brossa caça eines per a la creació. Feliç amb la remor dels pen-saments i les miolades dels gats que li rasquen la porta. Ull viu, despert.

L'enigma de Màrius Brossa

JORDI ARBONÈS > TEXT

CLAUDI VALENTÍ > FOTOS

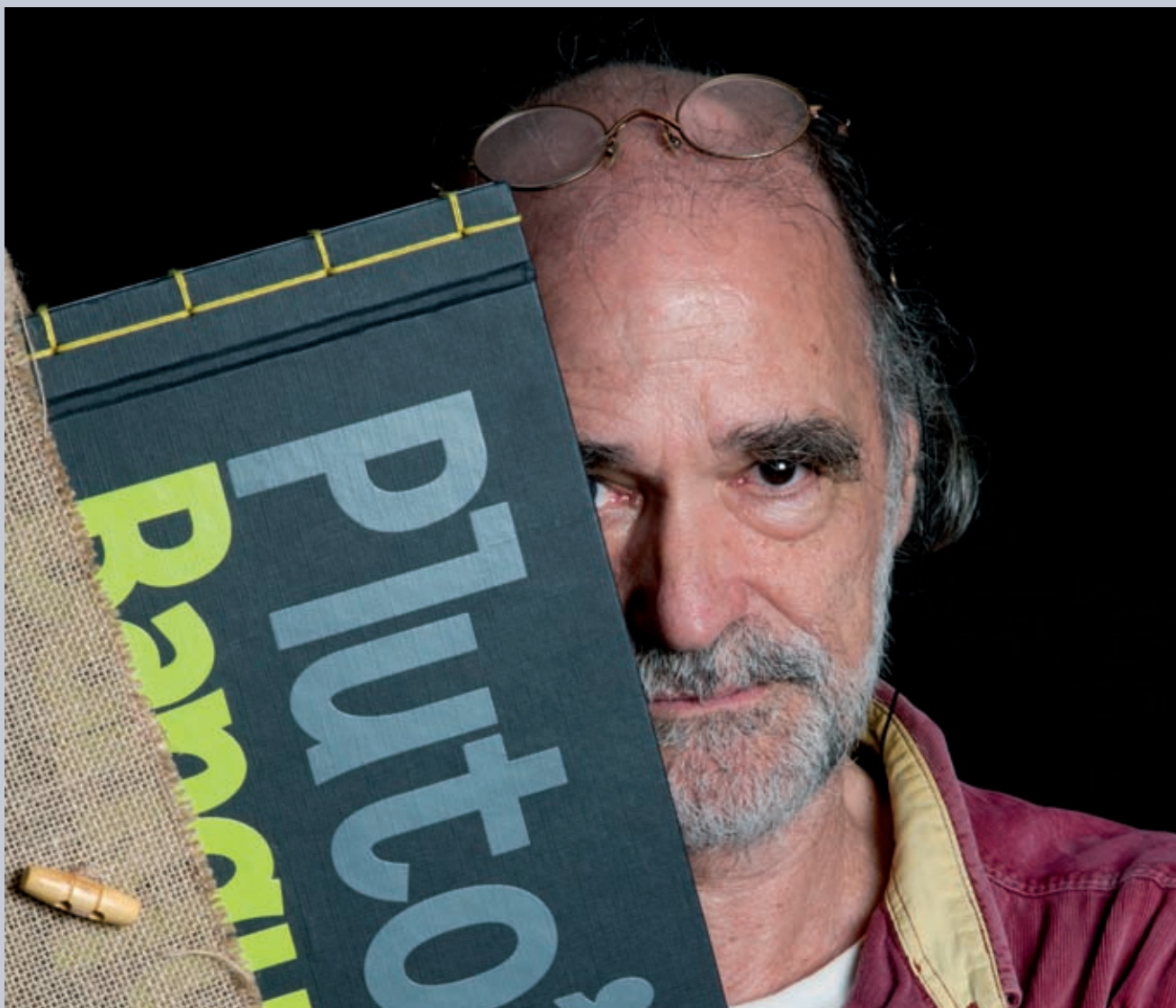

Fotògraf i pintor, en la natura cerca elements que l'impulsin a situar el món al cap dels anys (1950, Barcelona). Visió neta i a l'hora tamisada per l'irremeiable cortina d'haver estat bèstia de ciutat. L'Empordà és zona de personatges interessants, terra petita que ha estat i és un nord per als que un dia deixen la ciutat enrere. Brossa és d'aquests. Ha exposat al restaurant Moma de Girona una col·lecció de fotografies que remarquen el color desmaiats de finestres urbanes retratades a la Barceloneta; bellesa de solitud en barri de gran efervescència. Brossa troba la inquietud en un paisatge habitual —repetició i matemàtica desassosse-

gant— i no gens espectacular. Té la categoria de fer surar històries interessants i decididament belles on ningú no s'atura. Ha estat fotò-

graf de premsa, és pintor i fa córrer l'essència del petroli en composicions minimalistes —d'aire japonès—, va a l'arrel, al món en el qual la figura de l'home urbà és un relleig. Marge complement en la natura. Investiga i remena damunt del que investiga, és racional malgrat que l'obra el dugui a pinzellades surreals —analítiques i abstractes— frena i recupera. Al taller de Vilarig, i sota la llum de la incertesa, lluita per no descordar la imaginació. Descriu amb deix frontier la ferida entre el món cartesiana i l'imaginatiu. Així ha

Fa surar històries interessants i decididament belles on ningú no s'atura. Ha estat fotògraf de premsa, és pintor i fa córrer l'essència del petroli en composicions minimalistes

creat l'extraordinari llibre *Pluto's banquet*. Sembla construït a partir d'un món de «religiositat» oriental, potser amb la neu del Bhutan o amb el desglaç budista. Brossa és valent perquè s'acara amb l'univers que ningú no percep. Focalitza la bellesa de l'horror quotidià. Un gra d'arròs podrit conte totes les constel·lacions de l'univers. És una mirada de bellesa forense, clàssica. Narrativa essencial. En una nanovisió, Brossa desplega la seva vida. Ha estat moltes coses —fotògraf de premsa, poeta i aventurer—, és una persona que no s'atura i que gràcies al guany de l'experiència destil·la una nova obra. Prové del camp científic —és arqueòleg— i això comporta que la seva visió del món és desenvolupada en un marc raonable; quan en fuig el delimiten escumes i veritats sorgides en religions asiàtiques. És hàbil. La seva mirada a *Pluto's banquet* —amb la col·laboració d'Antoni Miralda i Carles Duarte— és la de l'aventurer que se la juga en la maduresa —allò

que arrossega l'edat— i decanta els ulls amb seriositat i ironia cap l'essencial: la naturalesa. Home afable a qui agrada xerrar i discutir, argumentar, té la virtut de saber escoltar i, mentre escolta, valora, apama i busca la raconada feble al seu interlocutor. Escoltar-lo és un goig perquè practica una de les millors tècniques de la dialèctica: no fa evident el que se sap, sinó que depura, mira, riu i se'n fot de tot mentre espera que el seu llibre tingui l'oportunitat que li correspon. L'Empordà és terra de refugi, lloc perfecte per fondre's, i també és allò que no té nom encara que estigui batejat, un nord buscat malgrat la bonança o les maltempsades del destí. L'enigma empordanès s'empelta als forasters. Les llegendes de Vilarig posen els pèls de punta. Sembla que no hi ha passat res. És mentida, perquè hi viu en Màrius Brossa. Alerta!

Jordi Arbonès és escriptor.

Brossa és valent perquè s'acara amb l'univers que ningú no percep. Focalitza la bellesa de l'horror quotidià